

Rolul microbiomului în bolile cronice – Prof. George Vithoulkas – Intervievat de Dr. Manish Bhatia

Prof. George Vithoulkas este intervievat de dr. Manish Bhatia despre teoriile sale despre sănătate și boală, inclusiv prelegerile sale recente despre rolul microbiomului în bolile cronice.

George Vithoulkas este astăzi profesor onorific la numeroase universități, inclusiv Universitatea Egeană, Universitatea medicală de Stat a Republicii Chuvash (Rusia), Centrul național educațional pentru medicină tradițională și complementară (Rusia), Pontifical Javeriana (Columbia), Centrul de cercetare științifică pentru întreaga Rusie pentru medicină restaurativă și reabilitare a ministerului sănătății din Federația Rusia, PHEE „Universitatea de medicină Kiev”, Institutul de Medicină Dnipro (Ucraina), și este Doctor Honoris Causa – Universitatea Timișoara „Dr. Victor Babeș” (România), Doctor Honoris Causa universitatea “Iuliu Hațieganu (România) și Profesor la Academia de medicină din Kiev.

Prof. Vithoulkas este membru asociat senior al Societății Regale de Medicină din Marea Britanie, membru de onoare al Ligii Medicorum Homeopathica Internationalis și președinte de onoare al Asociației Medicale Momeopate Elene (înființată în 1970). În 1996, i-a fost decernat **Right Livelihood Award** (cunoscut și sub numele de Premiul Nobel alternativ, www.rightlivelihood.org) „...pentru contribuția sa remarcabilă la revigorarea cunoștințelor de homeopatie și formarea homeopaților la cele mai înalte standarde”.

Principalele sale contribuții la medicină includ: „[Niveluri de sănătate](#),” [Continuum-ul teoriei unificate a bolilor](#), [Cum ar putea fi transmutată o afecțiune inflamatorie acută într-o boală cronică](#), [Definiția sănătății](#) și [Cum se pot naște copii mai sănătoși?](#)

MB: Prof. Vithoulkas, este cea mai mare plăcere să vă iau încă o dată un interviu. Ați publicat recent o lucrare foarte interesantă despre rolul microbiomului nostru în transmutarea inflamației acute în inflamație cronică. Acest lucru pare să fie în concordanță cu *Teoria unificată a bolii* și cu lucrarea dvs. anterioară, inovatoare, privind *Nivelurile de sănătate*.

Aș dori să încep acest interviu cu câteva întrebări despre cum s-a produs această evoluție. Pentru ca cititorii noștri să înțeleagă mai bine acest concept, aș dori să încep cu câteva întrebări practice.

MB: În practica mea, am observat că tratarea unei migrene sau a astmului sau a dermatitei sau gonoreei este mai ușoară în comparație cu tratarea bolii Parkinson, a bolii Alzheimer, sclerozei multiple, demenței, etc. De ce se observă această diferență chiar și atunci când se găsește un simillimum apropiat?

GV: Dragă Manish, și eu mă bucur că ne întâlnim din nou pentru a discuta probleme ce privesc practicarea homeopatiei. Observația ta este corectă. Remediul homeopat potrivit – simillimum, așa cum îl numim noi – poate duce la o resetare totală în unele cazuri cronice, dar poate afecta doar puțin sau nu are efect asupra altor boli degenerative cronice.

Cel mai probabil, acest lucru se întâmplă deoarece unele organe importante ale corpului, sau un sistem, s-au deteriorat într-un asemenea grad încât nu mai există nicio modalitate de a restructura un astfel de organ sau sistem. Ciudat este că, deși s-a stabilit un diagnostic de afecțiune cronică incurabilă, să spunem în S.M. sau S.L.A. etc., potențialul real de recuperare al organismului nu este același pentru fiecare caz.

Așadar, la un pacient cu miastenia gravis, scleroză multiplă sau orice altă afecțiune neuromusculară considerată incurabilă, dacă remediul indicat este clar, organismul poate reacționa cu o vigoare surprinzătoare și, în cele din urmă, cazul poate ajunge la o recuperare completă.

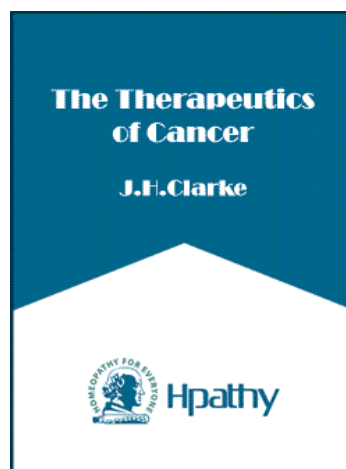
MB: De asemenea, am observat că unele tipuri de cancer, care este o boală de temut, dar comună astăzi, par să aibă un prognostic mai bun decât multe boli neurodegenerative. Care este observația dvs. și de ce ar exista această diferență?

GV: Cancerele au un grad diferit de malignitate, astfel încât unele dintre acestea sunt gestionabile cu homeopatie. Tumorile canceroase indică o reacție agresivă a organismului care pare a fi sub stres de o lungă perioadă de timp.

Manifestarea unei tumori maligne este de fapt o reacție care indică faptul că organismul nu mai poate tolera o situație stresantă și are nevoie de o cale de ieșire. Dar dacă situația toxică este corectată sau încetează să afecteze pacientul, o recuperare ar putea fi posibilă atâta timp cât organul în care s-a manifestat tumora nu a fost distrus dincolo de posibilitatea reparării.

În astfel de cazuri, remediul homeopat poate face minuni. Dar această afecțiune este mult mai ușoară decât, să zicem, deteriorarea întregului sistem nervos care produce patologii precum scleroza laterală amiotrofică (S.L.A.), boala Parkinson, miastenia gravis, scleroza multiplă (S.M.) și toate astfel de boli neuromusculare care sunt mult mai greu de vindecat.

Dar acestea fiind spuse, totuși, este iresponsabil pentru noi să pretindem că putem vindeca toate cazurile de cancer.

MB: Astfel, din nou se rezumă la propria noastră individualitate și amploarea și severitatea patologiei.

GV: Concluzia mea, bazată pe ani îndelungați de observații în tratarea bolilor cronice, indică faptul că există un ‘grad general de sănătate’ pe care fiecare dintre noi îl posedă, care nu corespunde direct unui diagnostic convențional chiar și atunci când este vorba de boli cronice grave.

Termenul ‘*grad general de sănătate*’ este diferit de gradul de sănătate indicat de markerii bolii confirmați de un laborator. Nu are legătură directă cu clasificarea OMS a bolilor cronice.

Voi da un exemplu. Există cazuri de scleroză multiplă care la un anumit pacient poate fi vindecată cu remediul corect, iar la un alt pacient cu aceleași simptome, aceasta nu poate fi eliminată, chiar și cu cea mai bună prescriere. Care este factorul interior care determină diferitele reacții?

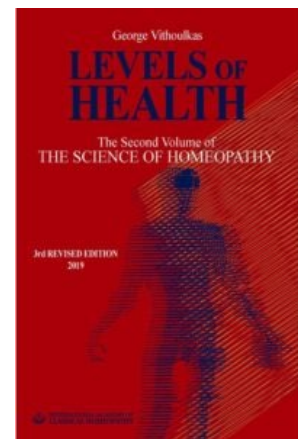
Este foarte dificil de știut, dar trebuie să existe, dat fiind faptul că diferite organisme cu aceeași patologie reacționează în mod diferit după remediul corect. Există posibilitatea ca acest grad de sănătate să fie stabilit într-o zi printr-un anumit marker. Probabil numărul de telomeri va fi unul dintre markerii care vor defini gradul de sănătate generală a fiecăruia dintre noi.

În medicina convențională, nu există astfel de probleme, sau aș putea spune astfel de rețineri, deoarece, în orice caz, același medicament va fi administrat tuturor pacienților.

MB: Cum facem față acestor limitări, ca homeopați?

GV: Pentru un homeopat, toate aceste probleme constituie un motiv de gândire și cercetare. Găsirea parametrilor care constituie ‘gradul general de sănătate’ este importantă pentru a vă face o idee despre reacția pe care remediul dumneavoastră o va avea asupra pacientului.

De exemplu, avem un parametru bine cunoscut de noi toți, și anume, cu cât patologia este mai profundă, cu atât mai puține sunt simptomele-cheie care ne vor ajuta să găsim remediul corect.

În teoria mea “*Niveluri de sănătate*”, am încercat să dau semnele, simptomele și parametrii generali, astfel încât oricine să poată afla singur gradul stării cronice în care se află. Deși cartea mea “*Niveluri de sănătate*” a fost scrisă pentru profesioniștii din domeniul sănătății și homeopaților le este cea mai utilă, poate fi citită cu ușurință chiar și de către un neprofesionist.

MB: Cartea dvs. “Niveluri de sănătate” oferă o cale clară de prognostic. Cum s-a dezvoltat ea în articolul dvs. cel mai recent privind biomul uman și supresarea?

GV: În lucrarea mea recentă „*O perspectivă integrată asupra transmutației inflamației acute în cronică și rolul microbiomului*”, publicată în jurnalul medical „*Medicine and Life*”, am încercat să fac un pas mai departe în investigarea modului în care s-ar putea înțelege gradul de sănătate pe care îl are cineva.

Am oferit informații mai tangibile despre ceea ce se întâmplă în organismul nostru pe măsură ce îmbătrânim și suntem supuși deteriorării naturale a sănătății.

Acesta este momentul în care ne așteptăm ca sistemul nostru imunitar să contracareze patologiile care au provenit din toate medicamentele ingerate, chimice și non-chimice, vaccinuri, poluare, precum și patologiile care apar ca urmare a efectelor stresului psihologic sever.

Acesta este timpul (în perioada stresantă) în care se pot manifesta predispozițiile diferitelor boli, iar o boală cronică preia întregul organism dacă sistemul imunitar a fost compromis.

M-am gândit ce organ al corpului nostru ar putea înregistra astfel de schimbări și pot fi detectate. Am înțeles că aceasta ține de compoziția microbiotei, în echilibrul microorganismelor din sistemul digestiv și în special în membranele mucoase ale intestinelor.

MB: În lucrarea dumneavoastră anterioară ‘Continuumul teoriei unificate a bolilor’, ați sugerat că supresarea bolilor, prin excesul de medicamente sau alte mijloace, de multe ori copleșește apărarea naturală a corpului și forțează sistemul imunitar să se compromită și să înceapă o linie de apărare mai profundă, care constituie apoi începutul unei noi afecțiuni cronice. Vă rugăm să ne spuneți puțin mai multe despre cum ați ajuns la această concluzie și care au fost observațiile dvs. în această privință?

GV: Întrebarea ta este simplă, dar răspunsul este foarte complex. Voi încerca să răspund, dar nu știu cât de ușor ar putea fi un astfel de răspuns.

După cum știți, am tratat familii întregi timp de mulți ani. Acest lucru, cred, este un mare avantaj pentru un clinician care astfel poate observa manifestarea diferitelor boli cronice, dezvoltarea lor și cauzalitatea lor probabilă.

Organismul uman este construit într-un mod atât de evoluat și de complex încât își poate aminti marile stresuri maligne pe care sistemul imunitar le-a înregistrat și nu a putut să le elimine pe loc pentru a produce o resetare totală.

Rezultatele unor astfel de stresuri se manifestă ca semne și simptome care anunță manifestarea unei afecțiuni cronice. O astfel de evoluție se întâmplă în toate cazurile de acest fel în care sistemul imunitar a ajuns deja într-o stare compromisă din cauza stresului.

La fiecare pacient care suferă de o boală cronică, veți găsi că această condiție este adevărată: compromiterea parțială a sistemului imunitar.

Vă voi da un exemplu. O pacientă hipersensibilă, și în istoricul cazului descoperi că a fost ani de zile maltrată de mama ei, dar nu a vorbit despre asta cu nimeni; și-a ascuns furia împotriva mamei sale. Acest lung conflict a subminat sănătatea acestei fete și în cele din urmă s-a exprimat printr-o stare de iritabilitate extremă cuplată cu constipație.

Trăind ani de zile în acest mediu toxic, ea supraviețuiește tratându-și starea cu un sedativ ușor și cu un laxativ. Până în prezent nu există niciun diagnostic de boală cronică. Apoi, brusc, se îmbolnăvește de o răceală care se dezvoltă rapid până la dublă pneumonie, care este tratată cu o serie de antibiotice.

La scurt timp după un tratament atât de sever al afecțiunii acute, ea dezvoltă simptome ale unei boli autoimune precum colita ulcerativă, împreună cu depresie, în timp ce furia și iritabilitatea sunt reduse. În această stare de sănătate, ea vine la homeopat pentru tratament.

S-ar putea să tratezi cu succes astfel de cazuri o perioadă de timp, cu o succesiune corectă de remedii, dar, în timp ce persoana se simte mult mai bine, observi că brusc dezvoltă din nou o pneumonie la fel ca cea pe care o avusese cu 10 sau 15 ani în urmă.

Continuați să tratați pneumonia cu homeopatie. Pacienta pare destul de bine: fără pneumonie, fără colită ulcerativă și fără depresie. Cu toate acestea, pacienta vine din nou la tine pentru a fi tratată, deoarece acum simte revenirea stării emoționale pe care o avusese în urmă cu 15 ani, și anume exploziile bruște de furie și constipația. Continuați să tratați iritabilitatea și constipația și, în cele din urmă, își recapătă starea generală sănătate.

Aceasta este o serie obișnuită de evenimente pe care am observat-o în timpul tratamentului homeopat corect. Organismul se întoarce în timp la perioada stresantă anterioară care a cauzat problema și care, dacă sunt și tratate corespunzător, rezultă o recuperare completă.

Acestea au fost cazurile pe care le-am văzut în toți anii mei de practică profesională, care m-au determinat să scriu "*Continuumul teoriei unificate a bolilor*".

O astfel de poveste este irelevantă pentru un medic convențional sau pentru un homeopat educat doar pe jumătate care nu poate vedea legătura dintre toate aceste serii de evenimente.

Când urmăriți medical mii de astfel de pacienți timp de mulți ani, puteți vedea factorul cauzativ și dezvoltarea bolilor cronice. Se poate observa pe de o parte cauzalitatea și dezvoltarea bolii cronice și pe de altă parte dezvelirea patologiei datorită tratamentului homeopat corect.

Este inutil să spun, că dacă tratați din nou reapariția pneumoniei cu antibiotice, întreaga patologie a colitei ulcerative va reveni, ceea ce confirmă din nou că antibioticele au fost inițial responsabile pentru colita ulceroasă.

Acesta este un mod simplificat de a explica ce fel de observație m-a condus la conceptul “*Continuumului teoriei unificate a bolilor*”.

Am ajuns în cele din urmă la concluzia că orice stres negativ, fie din motive chimice, medicale, biologice sau psihologice, care nu a fost contracarat la momentul respectiv printr-o resetare automată, își va lăsa amprenta asupra organismului sub forma unui grup de simptome.

Organismul nu va uita niciodată stricăciunile făcute în urmă cu 5, 10 sau 20 de ani. Astfel de traume compromit definitiv starea generală de sănătate a individului și vor crea o serie de simptome care vor anunța începutul unei boli cronice.

MB: Revenind la lucrarea dvs. recentă despre efectul sau rolul microbiomului ca o cauză în procesul bolii, cum se leagă lucrarea dvs. anterioară despre nivelurile de sănătate și teoria continuumului cu lucrarea dvs. recentă asupra microbiomului? Supresarea sau consumul medicamentelor chimice afectează microbiomul?

GV: Voi încerca să vă ofer experiența de ansamblu care m-a condus la decizia de a scrie o astfel de lucrare. Nu este ușor, pentru că voi încerca să combin o multitudine de aspecte, observații și gânduri diferite din cei peste 60 de ani de a practica homeopatia.

Datorită modului detaliat în care luăm un caz în homeopatie, avem posibilitatea de a observa mai multe fenomene: de exemplu, când un organism a suferit un necaz profund, de exemplu, despărțirea de iubit sau o viroză severă, primul lucru pe care îl observăm este pierderea poftei de mâncare care indică faptul că astfel de traume emoționale au un impact asupra tractului digestiv.

Se pare că în intestine ar exista un organ foarte sensibil care ar înregistra orice stres psihologic sau fizic, care ar putea elimina dorința de a mânca, care este o funcție atât de importantă pentru supraviețuire!

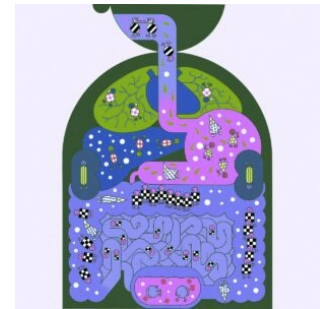
MB: Da, într-adevăr! Tratez mulți copii cu autism și văd frecvent această conexiune intestin-creier.

GV: Mai mult, am observat că multe boli cronice erau însoțite de modificări ale preferințelor alimentare, de o dorință sau aversiune excesivă pentru anumite alimente, ceea ce era interesant de observat și de luat în considerare de către homeopat când prescrie. A fost interesant de observat că aceste modificări aparent inofensive erau legate exclusiv de sistemul digestiv și erau legate de câteva stări patologice.

În afară de toate aceste fapte, de asemenea, era binecunoscut faptul că antibioticele și toate medicamentele antiinflamatoare aveau efecte secundare, afectând în primul rând flora umană din intestin. Această influență a fost atât de evidentă în istoricul medical al pacientului încât medicii i-au sfătuit pe pacienți să ia mai multe vitamine și probiotice împreună cu medicamentele, pentru a proteja flora de medicamente. Astăzi se știe că toate medicamentele au efecte secundare, care sunt notate în pliantele care le însoțesc.

De exemplu, debutul unei afecțiuni cronice după o viroză a fost recunoscut ca un nou sindrom: *sindromul post viral*, care este o stare grav compromisă a sistemului imunitar. Apoi am căutat în literatura medicală recentă unde am găsit multe articole, în jurnale medicale prestigioase, care au raportat cazuri similare cu cele pe care le observasem în urmă cu 50 de ani!

Prin urmare, am ajuns la concluzia că ceva important se întâmplă în intestine cu miliardele de bacterii, ciuperci, microbi, virusuri, și toate celelalte microorganisme pe care le denumim generic „microbiom”.

Obişnuiam să văd toate efectele secundare ale tratamentului convențional la pacienții din anii '60 până în anii '80. Toți acei pacienți traumatizați veneau cu o afecțiune cronică pentru a încerca o altă terapie.

Luând cazurile lor într-o manieră detaliată, am putut să văd schimbările care au avut loc în organismele lor. De exemplu, am fost impresionat de reacțiile pe care organismele le-au avut în intestine când persoana era stresată.

Observasem, de exemplu, dezvoltarea nevrozei anxioase după tratamentul tifosului și corelarea cu tractul digestiv. Acești pacienți cu nevroză anxioasă de obicei s-au concentrat, într-un mod aproape ipohondru, pe disfuncția sistemului lor alimentar.

Dar erau atâtea de multe alte condiții la care participau intestinele. De exemplu, dacă cineva avea o întâlnire importantă, anxietatea îl făcea să meargă la toaletă cu diaree bruscă. Cum s-ar putea produce o astfel de reacție decât dacă echilibrul diferitelor microorganisme a fost perturbat din cauza unui stres emoțional.

Un șoc brusc, precum pierderea unui iubit, ar putea provoca, cu excepția tristeții, greață severă sau diaree. Sentimentele puternice ale unei pierderi financiare bruște ar putea provoca, în scurt timp, o stare de constipație.

Întrebarea era, de ce intestinele reacționează cu o viteză atât de mare în atât de multe situații psihologice stresante. Pentru orice persoană cu experiență clinică, aceste fenomene ar ridica o întrebare logică: care a fost organul principal care a răspuns la schimbări atât de bruște la nivel emoțional?

Desigur, era evident că se puteau da diferite explicații, dar care a fost organul principal care a fost excitat să reacționeze într-o manieră atât de rapidă din intestine?

Pentru orice observator obiectiv, microbiota din intestine a fost cel mai probabil principalul motiv pentru astfel de schimbări. Cel mai probabil, compoziția și proporțiile diferitelor tipuri de microorganisme se schimbau.

Stările lor simbiotice sau disbiotice au determinat ceea ce se întâmplă în întregul organism afectând toate cele trei niveluri ale ființei umane: mentalul, emoțional și fizicul. Entitatea responsabilă -pentru toate aceste schimbări în emoții- este cel mai probabil un ‘organ nou’ cu miliarde de părți minuscule pe care le numim ‘microbiotă’.

Acest ‘organ’, care este format din sute de trilioane de microorganisme diferite, este primul care reacționează. Este același „organ” responsabil de transformarea materiei (hranei) în energie, reglând în acest fel o multitudine de alte funcții ale organismului uman. Acest ‘organ’, fiind extrem de sensibil, pare să se lupte tot timpul pentru a menține cel mai bun echilibru posibil, homeostazia, modificându-și compoziția de fiecare dată în proporții reciproce ale diferitelor microorganisme din intestine.

Ceea ce voi spune acum poate este o idee exagerată, dar putem concluziona că există bacterii sau virusuri speciale care par să răspundă la diferitele tipuri de sentimente, impulsuri sau stres. Dar ceea ce este cel mai interesant este că aceste mici ‘microorganisme’ sunt cele mai fericite când ne îndrăgostim. Într-un astfel de caz, se pare că, într-un mod aproape magic, toți acești confrăți conspiră pentru a ne oferi un sentiment de completare, de fericire sublimă și un sentiment de a trăi în rai. Într-un astfel de caz, există posibilitatea ca, chiar și o persoană care suferă de o afecțiune cronică, să-și revină într-un mod miraculos.

Dar, dimpotrivă, este o catastrofă totală dacă, o astfel de „dragoste” sublimă este întreruptă brusc, apoi din rai, persoana trăiește acum în iad. Care ar putea fi organul care ar fi responsabil pentru o schimbare atât de radicală ce vine cu o forță și o viteză atât de teribilă, afectând întregul organism, copleșind întreaga ființă umană?

Aceasta este cea mai evidentă dovadă a acestui fapt, că microbiota este primul „organ” afectat. Acest fapt, privind efectul asupra microbiotei, poate fi observat în efectele secundare ale tuturor substanțelor medicinale - fie că sunt medicamente, antibiotice, hormoni sau vaccinuri. Majoritatea acestor substanțe medicinale au o influență profundă asupra microbiotei, producând efecte secundare, fie acestea de grad major sau minor.

Interesant este că tot personalul medical de astăzi a acceptat această idee a efectelor secundare ale medicamentelor ca fiind ‘normale’, adăugând că medicamentele nu pot funcționa fără să aibă efecte secundare!

Problema este că nu toți practicienii din domeniul sănătății realizează că fiecare organism are propria ‘linie roșie’ și, dacă este depășită, pot apărea noi boli de natură cronică. Diferite predispoziții la boli care erau în stare latentă în profunzimea codurilor noastre genetice se vor trezi și vor copleși omenirea, dacă vom continua să bombardăm aceste microorganisme cu medicamente.

Menționez același lucru în 1985 în cartea mea „*Un nou model pentru sănătate și boală*”, dar, desigur, nu a atras prea multă atenție, ceea ce cred că se va întâmpla în mod similar și cu acest interviu.

Oricum, acestea sunt câteva dintre gândurile mele, dragă Manish, care m-au determinat să scriu acest articol. Dacă ceea ce am observat este corect, atunci trebuie să realizăm că avem de-a face cu un „organ nou”, foarte viu și funcțional din noi, pe care îl numim ‘microbiom’, și care este găzduit de intestinele noastre.

Consider că, privind microbiota, am deschis o nouă fereastră în funcționarea organismului uman, care ne va oferi o multitudine de informații interesante pentru a înțelege mai bine comportamentul organismului uman în sănătate și boală.

Microbiomul este un ‘organ’ al corpului nostru fizic care are propriile reguli și antagonisme. Răspunde sentimentelor noastre cotidiene cu sușurile și coborășurile lor, cu suferințele și fericirea noastră. Aceste bătălii se desfășoară tot timpul -în paralel cu conflictele noastre- pentru a obține o simbioză perfectă, o homeostazie, o stare perfect sănătoasă.

Ceea ce este interesant este că acest ‘organ’ poate fi afectat de sentimentele noastre, dar, de asemenea, îi putem simți reacția reciprocă atunci când este traumatizat de mâncare nesănătoasă și substanțe chimice puternice.

Un astfel de organ trebuie să fie tratat cu cea mai mare grijă și respect dacă nu vrem să provocăm patologii genetice mai profunde care pândesc în predispozițiile noastre, gata să apară și să creeze în sfârșit, Dumnezeu știe, orice fel de personalități terifiante de bolnave.

În orice caz, sper că lumea își va da seama în curând de importanța homeopatiei, care este cea mai pașnică și mai eficientă medicină, pentru a aduce echilibru și fericire în noi și pace în mediul nostru.

MB: MB: Sunt absolut de acord cu dvs., Prof. Vithoulkas. Sunt multe cercetări în desfășurare privind conexiunea intestin-creier, rolul microbiomului în apărare și boli, iar oamenii de știință cred că am explorat doar ceea ce este vârful unui aisberg. Sunt necesare mult mai multe cercetări și sper că gândurile voastre îi vor stimula nu doar pe homeopați, ci și pe alți oameni de știință să cerceteze în continuare rolul modificărilor microbiotei intestinale atât în boală cât și în vindecare.

Aș dori să vă mulțumesc pentru timpul prețios acordat astăzi și pentru că ne-ați împărtășit observațiile remarcabile despre evoluția bolii și rolul microbiomului nostru în aceasta. Mulțumesc foarte mult!